

MÅNDAGEN DEN 25 AUGUSTI 1997

Strindbergsskärva – men omisskännligt sig lik

STRINDBERGSFESTIVAL

Teater Satori: Dödens ö av August Strindberg

Bearbetning: Leif Olberius och ensemblen

Regi: Mikael Lidén

Scenografi & kostym: Caroline Romare

Medv: Leif Olberius, Marika Bergström och Mikael Reuterberg

Teater Satori väljer gärna pjäser vid sidan av teaterrepertoarens allfartsvägar, som av Mishima och Pasolini. Följdriktigt kompletterar man Strindbergfestivalens utbud med ett udda tillskott, det på scenen sällsynta dramafragmentet Dödens ö. Leif Olberius har tillsammans med regissö-

ren Mikael Lidén och ensemblen gjort en bearbetning med insprängda delar av Spöksonaten och Pelikanen.

Dramaturgin är helt logisk. Spöksonaten slutar med att Böcklins tavla Toten-Insel tonar fram på fonden och den av Strindberg oavslutade Dödens ö var från början avsedd som inramning till Pelikanen.

Denna timslånga föreställning är ett koncentrat av den sene Strindbergs ledmotiv. Gentagelser och omtagningar. Kval och prövningar. Lidandet i vardagens småttigheter. Människans hyckleri som inte tål sanningen. Dröm,

ILLUSTRATION: GUJE

dikt, illusion och verklighet. Swedenborgska andeuppenbarelser och stationer på resan efter döden. Officern i

Ett drömspel går i skolan för att mogna. I Dödens ö är det en lärare som efter dödsögonblicket konfronteras med sina minnen, sin skuld och sin självbild innan han anses mogen att fortsätta sin vandring i dödsriket. Ledsagare är en vis Lärare (Marika Bergström).

Den döde (Leif Olberius) har levt sitt liv men är fortfarande ett människobarn. I fosterställning kryper han ihop vid kvinnans fötter i sandcirkeln på Dödens ö. Som ett förörrätt

barn gnäller han på sin hustru för att äggvitan är för löskokt. Han möter också sig själv som ung (Mikael Reuterberg) och får se ett skådespel, då drömmen är verkligare än verkligheten.

Spelet är rent, stramt och fungerar bäst när ensemblen tillför en lätthet eller stråk av värme. Andra partier är mer anspant högstämnda, några saknar den skarpa och energi som Strindbergs texter kräver. Där Pelikanen var tänkt att infogas ges bara dess slutscen och Den döde som ung sammansmälter med Fredrik i Pelikanen och hans vision om sommarlovets efter döden. Slutet är vackert i sin bild av frid och försoning. Med Dödens ö ger Teater Satori oss en skärva Strindberg – ny, men ändå omisskännligt sig lik!

KARIN HELANDER

Kultur 17